

SCHAAMTE : BEING QUEER

DOOR: *EMMA MIRIAM (2021)*

Er is niet één specifiek moment, maar terugdenkend aan mijn middelbare school tijd overheerst wel het gevoel van vies te zijn, van gevoelens te hebben die niet hoorde en me vuil te voelen. Heel hard proberen met de meiden in de klas mee te praten over de knappe mannelijke gym docent, terwijl ik liever keek naar de kleine, zachte handen van mijn wiskunde docente. Niet begreep dat dat misschien betekende dat ik ook op vrouwen zou vallen, of dat in elk geval zover mogelijk in een hoekje van mijn bewustzijn te duwen zodat ik er niet aan hoefde te geloven.

Me bewust zijn dat anderen wat van me zouden vinden als ik mijn gevoelens wel hardop zou uitspreken en als de dood dat ik niet mooi of vrouwelijk genoeg zou zijn. Ik voelde me soms een vieze oude man als ik meisjes mooi vond, alsof het slecht en vies was.

Ik ging lange tijd alleen met jongens naar bed, dat was soms fijn, soms niet.

Pas toen ik 25 was probeerde ik mijn schaamte een plekje te geven, sliep met een meisje en ze werd mijn vriendinnetje, ik durfde het niet aan iedereen hardop te vertellen, maar ik verhuisde naar Londen en daar kende niemand me anders dan hoe ik was.

Na cis mannen en cis vrouwen te daten en me daar soms fijn en comfortabel mee te voelen, zette ik me langzaam over die schaamte heen. Ik voelde me steeds minder raar of vies.

Tot ik in 2018 mijn laatste geliefde ontmoette. Een prachtig non binair persoon, hoewel ik hen graag zie en zag, ontdekte ik een nieuwe schaamte. Een nieuw bewustzijn voor 'wat zullen ze denken' doelend op de mensen om ons heen. Maar ook dat vervaagde met de tijd. Schaamte sloop langzaam weg, nu probeer ik vooral trots te zijn. Op wie ik ben en op de mensen die ik mooi vind en lief heb. En dat lukt me vaak, maar soms nog niet.